

ಹೆಲಿಕಾಪರ್ ಪೇರೆಂಟಿಂಗ್

ಮನುಷ್ಯನು 'ಇಗೋ' ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ಎಷ್ಟೇ ಮಾತನಾಡಿದರೂ, 'ಅಹಂ' ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಯೊಂದು ಎಲ್ಲರ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ, ಹಸಿವನ್ನು ತಣಿಸಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಈ 'ಅಹಂ' ಕಾರವನ್ನು ಆಗಾಗ ತಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆ.

'ನಾನು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ, ಇಂಥ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದೆ' ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಯೊಂದು ಆಗಾಗ ನುಸುಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಜೀವನನುಭವದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಗುತ್ತ ಬಂದಂತೆ, ಈ ಭಾವನೆಯು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದೇ ಹೊರತು, ಅಹಂನಿಂದ ಪೂರ್ಣ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟೂ ಈ ಭಾವವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದವರಿದ್ದಾರೆ.

ಅಹಂ ಭಾವನೆ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ದೊಡ್ಡವರವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರ ಮನದಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. 'ನಾನು' ಎಂಬ ಭಾವವಿಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ, ಹಟ, ಭಲ, ಸಾಧನೆಯ ಆಸೆಗಳೂ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಹಾಗಾಗಿ ಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ತಾವು ಇಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಶಂಸೆ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದೂ ಅನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಾಹಸೀ ಮನೋಭಾವದ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಂತೂ ಈ ಭಾವನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಧಿಕವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿರುವ ಈ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತಣಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಗಳು ಈ ಹೊಸ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯೇ ಎನ್ನಬೇಕು.

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಡು ಕುಟುಂಬಗಳಿದ್ದಾಗ, ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಜಾಸ್ತಿ ಇತ್ತು. ಮಕ್ಕಳು ತೋಟದಲ್ಲೋ, ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲೋ, ಬೆಟ್ಟ ಸುತ್ತುತ್ತಲೋ, ಹಕ್ಕಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಲೋ, ಶಾಲೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲೋ ತಮ್ಮ ಸಾಹಸವನ್ನು, ನೈಪುಣ್ಯವನ್ನು ತಾವೇ ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ದೊಡ್ಡವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದರೆ, ನಾಲ್ಕು ಬೈಗುಳ ಅಥವಾ ಒಂದೆರಡು ಬಾರು ಕೋಲಿನ ಏಟಿನೊಂದಿಗೆ ವಿಷಯ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಥವಾ 'ಮಕ್ಕಳಾಟ ಬಿಡು' ಎಂಬ ಧೋರಣೆಯೊಂದಿಗೆ, ಮಕ್ಕಳ ಲೋಕಕ್ಕೊಂದು ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಹೊಸ ಶತಮಾನದ ಮಕ್ಕಳು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ವಂಚಿತರು. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೇ ಇರುವ ಕುಟುಂಬವಾದರೂ, ಸ್ನೇಹಿತರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ

ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಪೋಷಕರು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಗಮನಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಅಡಗಡಗಿಗೂ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಕಿತಾಪತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಗಳು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯೇ. ಅವರು ಏನು ಆಡಬೇಕು, ಏನು ತಿನ್ನಬೇಕು, ಎಷ್ಟು ಗಂಟೆಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನೇ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಶಾಲೆಗೆ ತಲುಪುವುದು, ಮತ್ತೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವುದು, ಟ್ಯೂಷನ್, ನೃತ್ಯ ತರಗತಿ ಎಲ್ಲಿಗೇ ಓಡಾಡಲಿ, ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನದ್ದೇ ನಿಯಂತ್ರಣ. ಜಗತ್ತು ಉದಾರೀಕರಣದ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೆಲವೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ, ಸಾಧಾರಣ 21ನೇ ಶತಮಾನದ ಆದಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರು ಹೀಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನೇ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರ ಜುಟ್ಟನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಭಾವ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನ ಕಾಳಜಿಯು ಮಕ್ಕಳ ಖಾಸಗಿತನವನ್ನೇ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ಅದರ ಕುರಿತು ಚರ್ಚೆಗಳು ಶುರುವಾದವು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿದರೆ, ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ಯೋಗ ದೊರೆಯುವುದು ಹಾಗೂ ಉತ್ತಮ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಜೀವನ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯು ಈ ತಲೆಮಾರಿನ ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿ ಬೇರೂರಿದೆ.

ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮಕ್ಕಳ ನಿಗಾ ಮಾಡಲು ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್‌ಗಳು ಕೈಗೆಟುಕುವಂತಿವೆ. 'ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆ, ಎಲ್ಲಿರುವೆ, ಒಸ್ಸಲ್ಲಿದ್ದಿಯಾ, ಈಗ ಬಸ್ ಸ್ಟಾಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದೀಯಾ, ಜೆರಾಕ್ಸ್ ಮಾಡಿಸಿದೆಯಾ, ಇವತ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆ ಅಲ್ಲ, ಬೇಗ ಎದ್ದೆಯಾ, ಹತ್ತನೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಉತ್ತರ ನಿಂಗಿನ್ನೂ ಬಾಯಿಪಾಠ ಆಗಿಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ಓದುತ್ತೀಯಾ' - ಹೀಗೆ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನ ಅತಿ ಕಾಳಜಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಅಪ್ಪಚ್ಚಿ. ಸೋಲುವುದಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ ಎಂಬಷ್ಟು ಬಿಗಿಯಾದ ವಾತಾವರಣ. ಈ ರೀತಿ ನಿಗಾ ವಹಿಸುವುದನ್ನು ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ 'ಹೆಲಿಕಾಪರ್ ಪೇರೆಂಟಿಂಗ್' ಎಂದು 2000ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಗುರುತಿಸಿದವು.

ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲಿನ ಎಲ್ಲ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗ, ಅವರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಕುಗ್ಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಂತ ಅವರು ತಕ್ಷಣವೇ ದುರ್ಬಲರಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದಲ್ಲ. ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರು, 'ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಪ್ಪನೇ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನದೇ ಆದೊಂದು ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಆಗಲಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಬೇಸರಕ್ಕೆ ಜಾರಬಹುದು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಲೋಕವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಮನೆಯವರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಲಾರಂಭಿಸಬಹುದು.

ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವ ಹಾಗೂ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ; ತಪ್ಪು ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವಿಫಲರಾಗಿ, ಮತ್ತೆ ಹೊಸ ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ,

ಸ ಲ ಹೆ ಗ ಳಿ ರ ಬೇ ಕೇ ಹೊರತು ಅಧಿಕಾರ ಚಲಾಯಿಸುವಿಕೆ ಸಲ್ಲದು.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಎಂದರೆ, 'ಎಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೆನು' ಎಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ತಾನೆ? ಹಾಗಾಗಿ ಪೋಷಕನೆಯೆಂದರೆ, ಮಕ್ಕಳ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಲಾಲಿಸಿ, ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ:

feedback@sudha.co.in

